

A ošéfujte to □ Ftipný je, že pokaždý, když se ovládne a dokáže to, tak jí to tak rozradostní, že jednak musí hopikat a druhak jí radost zcela zatemní mozek, zapomene, že teda vlastně poslechla aaaaaa ze samý radosti jde bufetit znovu. Ten gezicht bych vám přála vidět. Emoce jí stříkaj ušima, lomcujou s ní tak, že z toho prdí (ano, Talinka je naše prdlafka, Peťa, ktrá ji viděla naživo, by mohla dosvědčit) a úplně jí to přemůže. Tohle je pro ni hodně těžký cvičení. A to v jakékoliv formě či úrovni. Je jedno zda doma či venku, jestli "návnadou" je "jen" piškot, nebo kus salámu a zcela fučik je. v jaké vzdálenosti od toho se Tali nachází. Vždycky se u toho rozhyká a mlátí to s ní vo zem. □ A Rumíček stojí (pokud je přítomen teda) a se stoickým klidem nechápe, proč ji to zas tak schvátilo.

No takže to bysme měli ten rozšmelcovanej chleba, dobrý, dobrý, tak teda jo. Ale hrááááanolky jsme nebraly ešče, ty ne. Jojo výcvikovýho matroše se u nás najde nepřeborně. Když jsme procvičily bufet, vydaly jsme se k potůčku a pak na louku, kde byla docentka nejvzorovanější. Když se pak k nám řítíl malej russel, zcela ignorující volání : "Maxikemně,kemně,kemněMáááaxiiii", hezky si sedla a počkala na uvolnění do hry. Rozjetého russlíka trošku zaskočila její velikost, když k ní dorazil a ona se dala do pohybu □ . Paní jsem upozornila na to, že se Tali terpve učí, že nemáme dopilováno, nicméně že ač je velká, tak je hodná a jen hravá. Tak se zaradovala a pravila : "Tak to je fajn, to tady budeme čekat spolu, než se urácej přijít." Což jsem ji trochu zklamala, protože jsem jednak pravila, že tuten sport neprovozuju, neb si pro psa s ucpanýma zvukovodama vždycky dosti rázně doběhnu a druhak Talinka naprosto, ale naprosto nejvzorovanějš zareagovala, když jsem zavolala "Taliíí seeeš dalekoooo!" Otočila to na tom pětníku a valila to s vysmátým gezichtíkem ke mně. Mně vám bylo tak nádherně blaženě. Z toho, že fakt hezky zareagovala a co hlavně, zareagovala s radostí!! Nařítla se a zastavila se až o mne. JUCHÉÉÉÉ, JUCHÉÉÉ A 100x JUCHÉÉÉ! A když jsem zavolala : "Kdooo bude první nahoře??" Vyrazila na podestu jak blášen a tam na mě čekala a hopíkala. Bože, bože to se mi prostě nevochodí, nenene. Nevochodí. Ani ráno se mi to nevochodilo.

Vzala jsem je, stejně jako včera ráno , každého zvlášť. Ať mám na ně prostor. S Tali je pořád co řešit a tak chci mít pro Rumíčka jeho vlastní prostor. Vzala jsem Taliřovou a šlo se navolno. Zvládla to celý už i pod schody. Jak jsem řekla, jdeme - vystřelila se jako vždy do prostoru a vlítla na louku. Za křovíčko. A..... tam se zastavila a co prej jako? Čuměla krz křoví □ Já se zastavila taky a pravím: "Tak ale todle je úplně špatně Tali, víš?!" No asi věděla, asi věděla, páč se okamžite s vysmátým gezichtem nařítla. za mnou a celá se ze sebe

radovala. Hrály jsme si s balonkem, dělaly že cvičíme poslušnost, hrály jsme si s balonkem, pak šla hezky spořádaně za vižlou Sárou, jí pozdravit. To musela dvakrát, nutně. Jednou to nestačilo ☐ . A Sáry panička mi udělala radost, protože pravila. “Víte, takový práce jste s ní udělali udělali. Já vždycky když kouřím na balkoně, tak je pro mě vždycky zážitek na vás koukat” Je to fajn, je to fajn, je to bezváááááááááá. A bylo ještě lípěj. Páč Talinka si se mnou hrála na chodníku, neutíkala si někam, ale čekala, co za hovádinu zas vymyslím. A když jsem pak zavolala zase, kdo že bude první nahoře na podestě, uuutykalááá uuutykalaaa, aby dobrůtku dostala. Bože, bože, psí bože to je nádhera. Nemůžu, nemůžu se toho nabažit.

Pak jsme utíkali ven s Rumíčkem, Rumíček dělal kočičku a běhal nahoru na stromy a bavil kolemjdoucí a smál se na celý kolo. Šli jsme k rybníčkům, skákali přes potůček, pásl kačera Donalda na rybníčku a byl hrdobec, čutali jsme balonek, cvičili zadní nožičky a řepičkovali, museli se honit kolem zábradlí a dal mi tečku do nosu. Ostatně to vlatně Tali předtím taky. Oba na tu stejnou stranu, joudové. Budu mít nos jak bambuli za chvíli. Pozdravili jsme se s šoltyjákem Dreamem, kterej je ukecaaanek a malej uřvanec a pro svojí pánčičku velká opora. Dream vyřvával a hopikal, že vyřvává, Rumíček hopikal, že chce míček byli jsme jak banda pošahanců. Tak jsme šli s Rumíčkem běhat kolem zábradlí a hřiště a dom a já..... spokojená do prasé a Zrzavoflekatí spokojeně na pelíšky, kde chrápali už když jsem odcházela. To jim vždycky bohapustě závidím.

No a jak to bude zítra?? Se uvidí! ☐